

PARAULA I VIDA

«Via lucis» - Pel camí de la Llum (1)

La Pasqua ens revela que la creu porta a la vida i a la resurrecció, i que Jesús desitja que l'acompanyem en els sofriments, sí, però també i sobretot, vol que l'acompanyem en la llum i la vida: «Jo sóc la llum del món. El qui em segueix no caminarà a les fosques, sinó que tindrà la llum de la vida» (Jo 8,12).

Durant la Quaresma hem pregat sovint amb el **via-crucis**, una devoció molt arrelada entre nosaltres, que passa en 14 estacions els moments més decisius de la Passió del Senyor. Ara som a la Pasqua, i Crist ha ressuscitat. Necessitem també experimentar el camí de la llum, la **via-lucis**, que mostra el fruit esclatant del camí de la creu que Jesús hagué de sofrir per la Redempció de la humanitat. Seria molt bo que també anés arrelant el repàs meditat de les aparicions del Senyor Ressuscitat, com a llum per a la nostra fe.

Us convido a pregar fent servir les **aparicions del Ressuscitat** a manera de **14 estacions de «llum» i de vida**, i durant aquests diumenges de Pasqua les anirem comentant. Les estacions per a pregar són aquestes:

1. Jesús ressuscitat conquereix la vida veritable. Podem llegir el text: *1a Corintis 15,3-21* i pregar al final amb un *Parenostre*, *Avemaria* i *Glòria*.
2. El sepulcre buit mostra que Jesús ha vençut la mort. Text: *Lluc 23,56-57* i contemplar...
3. Jesús baixa als inferns i mostra el seu triomf. Text: *Catecisme de l'Església Catòlica*, núm. 624. I pregar.
4. Jesús ressuscitat s'apareix a la Verge Maria, la seva Mare. Aquesta aparició no narrada en els Evangelis ha estat transmesa per la tradició i l'art. Pregar.
5. Jesús s'apareix a Maria Magdalena i la fa apòstol dels seus apòstols. Text: *Joan 20,11-18*. I contemplar.
6. Jesús retorna l'esperança a dos deixebles desanimats. Text: *Lluc 24,13-35*.
7. Jesús mostra als apòstols i a Tomàs en especial, la seva carn ferida i vencedora. Text: *Joan 20,24-29*.
8. Amb el seu cos gloriós, Jesús explica que també els morts ressuscitaran. Text: *Lluc 24,36-49*.
9. Jesús defensa els seus apòstols contra la por. Text: *Lluc 20,19.24.36*. I aplicar-s'ho un mateix.
10. Jesús anuncia que restarà sempre amb nosaltres. Text: *Matheu 28,16-20*. Demanar la confiança.
11. Jesús retorna als apòstols l'alegria perduda i els fa pescadors d'homes. Text: *Joan 21,1-7*.
12. Jesús lliura a Pere el ministeri de pastor del seu ramat. Text: *Joan 21,15-25*.
13. Jesús encarrega als Dotze la missió d'anunciar l'Evangelí per tot el món. Text: *Marc 16,14-18*.
14. Jesús se'n puja al cel per preparar-nos-hi estada. Text: *Fets dels Apòstols 1,2-11*. Vocació a l'eternitat feliç amb Ell, mentre actuem responsablement a la terra.

A tots us desitjo perseverança en l'oració «lluminosa» de Pasqua.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Trobada de mestres i professors de religió a Montserrat

El dissabte 9 d'abril més de 500 mestres i professors de religió es varen reunir a Montserrat (en la foto, la presidència de l'acte) en la VI Jornada organitzada pel Secretariat Interdiocesà per a l'Ensenyament de la Religió a Catalunya (SIERC) i la Fundació Escola

Cristiana de Catalunya. La trobada fou presidida per l'arquebisbe de Tarragona i el bisbe de Sant Feliu de Llobregat. El P. Abat de Montserrat, Josep M. Soler, pronuncià una conferència. Hi assistiren també la consellera d'Ensenyament, Irene Rigau, i el director general d'Afers Religiosos, Xavier Puigdollers. En acabar la jornada es llegí un manifest en el qual els reunits reafirmaren «la voluntat de col·laborar en l'educació dels nens i les nenes, els nois i les noies que els seus pares ens confien». (El text complet és a www.tarraconense.cat).

GLOSSA

Viure el manifest

Fa uns dies, un dissabte de Quaresma, se celebrà a Montserrat una trobada de professors de religió de l'escola pública i de l'escola concertada. Eren més de cinc-cents. Una bona ocasió per fomentar el coneixement mutu i el diàleg, la formació personal mitjançant les activitats programades i la celebració conjunta de la fe en l'eucaristia. Un espai per a la formació, la vivència i la celebració.

En acabar la missa amb la qual es va cloure la trobada, es procedí a llegir un manifest en què els professors afirmaven en tres punts: «La voluntat de col·laborar en l'educació dels nens i les nenes i dels nois i les noies que els pares ens confien...» «La voluntat de presentar-los el rostre de Crist i la seva proposta de llibertat i salvació, per tal que sigui la llum de la seva vida...» «La voluntat de ser presència de l'Església enmig del món, en el nostre entorn, testimonis del missatge de Jesús per superar obstacles, dificultats, situacions personals i col·lectives de crisi». Aquests tres punts fan referència al document dels bisbes de les diòcesis de Catalunya titulat *Al servei del nostre poble*, en què es diu: «Dintre de la seva proposta, l'ensenyament de la religió es presenta com un element fonamental per promoure el coneixement i la llibertat dels alumnes davant les grans preguntes que sem-

pre són presents a la vida. La classe de religió transmet el patrimoni cultural, les nostres arrels cristianes i, al mateix temps, ajuda a afrontar les grans preguntes sobre el sentit de la vida i els grans valors que l'orienten». Els mestres i professors rebien aquesta reflexió dient: «És en aquest sentit que volem treballar.»

Arribat el capvespre, cadascú retornà al seu lloc d'origen. El dilluns, una altra vegada a l'escola i a l'aula. Moment de donar vida al manifest. Potser seguint el pla de vida de sant Pau: «[...] Va quedar-se dos anys sencers al domicili que s'havia llogat, i rebia tots els qui acudien a ell, predicava el Regne de Déu i ensenyava el que es refereix al Senyor Jesucrist amb tota ardidesa, sense cap impediment». (Ac 28,29-31). Acol·lidir els alumnes, donar testimoni, ensenyar amb total llibertat d'esperit, amb tota la força de l'Esperit. Quina millor *programació* podríem tenir per a l'assignatura i per a la vida?

El manifest esmentat acaba amb una invocació: «Que la mirada amorosa de Maria de Montserrat, a qui encomanem la nostra tasca i els nostres alumnes, ens ajudi en aquest testimoni i en la missió encomanada». Afegim amb esperança: «Que així sigui.»

Enric Puig Jofra, SJ

Activitats d'estiu de la Fundació Pere Tarrés

Un any més, la Fundació Pere Tarrés ha posat en marxa la seva campanya «L'estiu, vacances per créixer», que ofereix una àmplia oferta per tal que infants, adolescents i joves gaudeixin d'un temps de lleure de qualitat des de l'educació en els valors de l'Evangelí. Gràcies a aquestes activitats, els nens i les nenes aprenen a conèixer, desenvolupen l'autonomia personal i amplien els seus coneixements i les seves vivències de fe. Per fer les reserves o demanar més informació, les famílies poden trucar al telèfon 933 668 610, enviar un correu a vacances@peretarres.org o a través del web www.peretarres.org/estiu.

DIUMENGE III DE PASQUA

► Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,14,22b-33)

El dia de la Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: «Homes de Judea i tots els qui viviu a Jerusalem: Escolteu bé i sapigueu això que us dic: Jesús de Natzaret era un home que Déu acredità davant vostre obrant entre vosaltres, per mà d'ell, miracles, prodigis i senyals. Tots ho sabeu prou. Doncs bé: d'acord amb la decisió que Déu havia pres i coneixia per endavant, Jesús de Natzaret va ser traït, i vosaltres el vau matar fent-lo clavar a la creu per uns homes sense llei. Però Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort, que de cap manera no podia retenir-lo captiu.

Germans, us he de parlar clar. El patriarca David va morir i va ser enterrat en un sepulcre que avui encara podem veure. Però ell, que era profeta i coneixia el jurament de Déu de fer pujar al seu tron un dels seus descendents, havia contemplat en visió profètica la resurrecció de Crist, i en parlava quan deia que "Déu no l'havia abandonat enmig dels morts ni havia deixat que es corrompés el seu cos". Aquest Jesús, doncs, Déu l'ha ressuscitat. Tots nosaltres en som testimonis. I ara que la dreta de Déu l'ha glorificat, ha rebut del Pare l'Esperit Sant com estava promès, i l'ha donat amb profusió. Això és el que vosaltres veieu i sentiu.»

► Salm responsorial (15)

R. *Ensenyeu-me, Senyor, el camí que duu a la vida.*

Guardeu-me, Déu meu, en vós trobo refugi. / Jo dic: «Senyor ningú com vós no em fa feliç». / Senyor, heretat meua i calze meu, / vós m'heu triat la possessió. R.

Beneït sigui el Senyor que em dóna seny. / Fins a les nits m'amonesta el meu cor. / Sempre tinc present el Senyor; / amb ell a la dreta, mai no cauré. R.

El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, / fins al meu cos reposa confiat: / no abandonareu la meua vida enmig dels morts, / ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. R.

M'ensenyareu el camí que duu a la vida: / joia i festa a desdir a la vostra presència; / al costat vostre, delícies per sempre. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 1,17-21)

Estimats: Vosaltres invoqueu com a Pare aquell que judica cadascú segons les seves obres, sense fer distincions. Per tant, vetlleu sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món. Penseu que heu estat rescatats de la manera absurda de viure que havíeu heretat dels vostres pares, no pagant un preu que pot perdre valor, com serien la plata o l'or, sinó amb una sang preciosa, la de Crist, sacrificat com un anyell sense tara ni defecte. Abans de crear el món, Déu havia decidit el seu destí, i ara, a la fi del temps, l'ha manifestat per a vosaltres, els qui, per ell, heu cregut en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts i l'ha glorificat. Per això, teniu posada en Déu la fe i l'esperança.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 24,13-35)

Aquell mateix diumenge, dos dels deixebles de Jesús se n'anaven a un poble anomenat Emaús, a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells comentant aquests incidents.

Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix els aconseguí i es posà a caminar amb ells, però Déu impedia que els seus ulls el reconeguessin. Ell els preguntà: «De què discutiu entre vosaltres tot caminant?». Ells s'aturaren amb un posat trist, i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué: «De tots els forasters que hi havia aquests dies a Jerusalem, ets l'únic que no saps el que hi ha passat?». Els preguntà: «Què?». Li contestaren: «El cas de Jesús de Natzaret. S'havia revelat com un profeta poderós en obres i en paraules davant Déu i el poble. Els grans sacerdots i les autoritats del nostre poble l'entregaren perquè fos condemnat a mort i crucificat. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Ara, de tot això ja fa tres dies. És cert que unes dones del nostre grup ens han esverat: han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el cos, i han vingut a dir-nos que fins i tot se'ls han aparegut uns àngels i els han assegurat que ell és viu. Alguns dels qui eren amb nosaltres han anat al sepulcre i ho han trobat tot exactament com les dones havien dit, però a ell, no l'han vist pas.»

Ell els digué: «Sí que us costa d'entendre! Quins cors tan indecisos a creure tot allò que havien anunciat els profetes! No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar en la seva glòria?». Llavors, començant pels llibres de Moisès i seguint els de tots els profetes, els exposava tots els llocs de les Escriures que es referien a ell.

► Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 2,14,22b-33)

El día de Pentecostés, Pedro, de pie con los Once, pidió atención y les dirigió la palabra: «Judíos y vecinos todos de Jerusalén, escuchad mis palabras y enteraos bien de lo que pasa. Escuchadme, israelitas: Os hablo de Jesús Nazareno, el hombre que Dios acreditó ante vosotros realizando por su medio los milagros, signos y prodigios que conocéis. Conforme al designio previsto y sancionado por Dios, os lo entregaron, y vosotros, por mano de paganos, lo matasteis en una cruz. Pero Dios lo resucitó, rompiendo las ataduras de la muerte; no era posible que la muerte lo retuviera bajo su dominio.

Hermanos, permitidme hablaros con franqueza: El patriarca David murió y lo enterraron, y conservamos su sepulcro hasta el día de hoy. Pero era profeta y sabía que Dios le había prometido con juramento sentar en su trono a un descendiente suyo; cuando dijo que "no lo entregaría a la muerte y que su carne no conocería la corrupción", hablaba previendo la resurrección del Mesías. Pues bien, Dios resucitó a este Jesús, y todos nosotros somos testigos. Ahora, exaltado por la diestra de Dios, ha recibido del Padre el Espíritu Santo que estaba prometido, y lo ha derramado. Esto es lo que estáis viendo y oyendo.»

► Salmo responsorial (15)

R. *Señor, me enseñarás el sendero de la vida.*

Protégeme, Dios mío, que me refugio en ti; / yo digo al Señor: «Tú eres mi bien.» / El Señor es el lote de mi heredad y mi copa; / mi suerte está en tu mano. R.

Benediré al Señor, que me aconseja, / hasta de noche me instruye internamente. / Tengo siempre presente al Señor, / con él a mi derecha no vacilaré. R.

Por eso se me alegra el corazón, / se gozan mis entrañas, / y mi carne descansa serena. / Porque no me entregarás a la muerte, / ni dejarás a tu fiel conocer la corrupción. R.

Me enseñarás el sendero de la vida, / me saciarás de gozo en tu presencia, / de alegría perpetua a tu derecha R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 1,17-21)

Queridos hermanos: Si llamáis Padre al que juzga a cada uno, según sus obras, sin parcialidad, tomad en serio vuestro proceder en esta vida.

Ya sabéis con qué os rescataron de ese proceder inútil recibido de vuestros padres: no con bienes efímeros, con oro o plata, sino a precio de la sangre de Cristo, el Cordero sin defecto ni mancha, previsto antes de la creación del mundo y manifestado al final de los tiempos por nuestro bien.

Por Cristo vosotros creéis en Dios, que lo resucitó de entre los muertos y le dio gloria, y así habéis puesto en Dios vuestra fe y vuestra esperanza.

► Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 24,13-35)

Dos discípulos de Jesús iban andando aquel mismo día, el primero de la semana, a una aldea llamada Emaús, distante unas dos leguas de Jerusalén; iban comentando todo lo que había sucedido.

Mientras conversaban y discutían, Jesús en persona se acercó y se puso a caminar con ellos. Pero sus ojos no eran capaces de reconocerlo. Él les dijo: «¿Qué conversación es esa que traéis mientras vais de camino?». Ellos se detuvieron preocupados. Y uno de ellos, que se llamaba Cleofás, le replicó: «¿Eres tú el único forastero en Jerusalén, que no sabes lo que ha pasado allí estos días?». Él les preguntó: «¿Qué?». Ellos le contestaron: «Lo de Jesús, el Nazareno, que fue un profeta poderoso en obras y palabras, ante Dios y ante todo el pueblo; cómo lo entregaron los sumos sacerdotes y nuestros jefes para que lo condenaran a muerte, y lo crucificaron. Nosotros esperábamos que él fuera el futuro liberador de Israel. Y ya ves: hace dos días que sucedió esto. Es verdad que algunas mujeres de nuestro grupo nos han sobresaltado: pues fueron muy de mañana al sepulcro, no encontraron su cuerpo, e incluso vinieron diciendo que habían visto una aparición de ángeles, que les habían dicho que estaba vivo. Algunos de los nuestros fueron también al sepulcro y lo encontraron como habían dicho las mujeres; pero a él no lo vieron.»

Entonces Jesús les dijo: «¡Qué necios y torpes sois para creer lo que anunciaron los profetas! ¿No era necesario que el Mesías padeciera esto para entrar en su gloria?». Y, comenzando por Moisés y siguiendo por los profetas, les explicó lo que se refería a él en toda la Escritura.

La Cena d'Emaús. Pintura de Pontormo. Galleria degli Uffizi (Florència)

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setmana): Ac 6,8-15 / SI 118 / Jn 6,22-29 □ **dimarts**: Ac 7,51-8,1a / SI 30 / Jn 6,30-35 □ **dimercres**: Ac 8,1b-8 / SI 65 / Jn 6,35-40 □ **dijous**: Ac 8,26-40 / SI 65 / Jn 6,44-51 □ **divendres**: Ac 9,1-20 / SI 116 / Jn 6,52-59 □ **dissabte**: Ac 1,15-17.20-26 / SI 112 / Jn 15,9-17 □ **diumenge** vinent, IV de Pasqua (litúrgia hores: 4a setm.): Ac 2,14a.36-41 / SI 22 / 1Pe 2,20b-25 / Jn 10,1-10.

Com són les nostres eucaristies? Són una experiència de renovació i d'encoratjament? En sortim refermats en la fe i en l'esperança? Sentim que alimenten el nostre esperit? O potser les veiem com una rutina avorrida, a la qual assistim per costum o per obligació? Què hem de fer perquè les celebracions siguin vitals, sinceres, autèntiques? Com donar a les eucaristies la força d'una veritable trobada amb Jesús ressuscitat?

El relat d'Emaús és tota una catequesi sobre l'eucaristia que l'Evangeli de Lluç insereix en els capítols sobre la resurrecció. Dos deixebles anònims, desencisats després de la mort de Jesús, s'allunyen de Jerusalem, i no s'adonen que Jesús ca-

mina amb ells. Li expliquen les seves decepcions, i ell il·lumina les seves preocupacions amb la Paraula de Déu, que permet descobrir un sentit nou a fets aparentment dramàtics. La Paraula escoltada i actualitzada és capaç d'encoratjar el creient enmig de les dificultats de la vida.

Després es posen a taula. Jesús pren el pa, dóna gràcies, el parteix i els el dóna. Són els mateixos gestos del Dijous Sant, en el darrer sopar abans de la passió i la mort. Llavors el reconeixen, senten la seva presència. El qui ha donat la vida per ells, el qui ha estat crucificat i sepultat ara els acompanya a taula, vivent i proper. Són també els mateixos

gestos que la comunitat cristiana repeteix cada vegada que vol renovar la presència de Jesús i sentir que el ressuscitat és per sempre entre nosaltres.

Després del trobament amb Jesús, els deixebles canvien de direcció, i ara tornen joiosos cap a Jerusalem. Van a buscar els altres per explicar-los que han trobat el Senyor, que és vivent i se'ls ha aparegut, els ha abrusat el cor amb la Paraula de Déu i els ha repartit el pa per refer les seves forces. L'eucaristia és trobada amb el Senyor ressuscitat que desvetlla i empeny a compartir amb els germans l'experiència viscuda.

PERSONATGES DE LA BÍBLIA

Abraham (i 3): Els fills de la promesa

La doble paternitat d'Abraham és motiu de grans conflictes. De la seva esposa tingué un fill a qui posaren el nom d'Isaac. De la seva esclava Agar li nasqué el fill anomenat Ismael. Són coneguts els conflictes de convivència entre Sara i Agar. Aquests dos fills tenen diverses lectures a les mateixes pàgines de la Bíblia. Sant Pau, en el Nou Testament, ens aporta un comentari sobre aquests fets.

Em sembla que la història d'Ismael, el fill de l'esclava Agar, ens permet comprovar de quina manera la promesa de Déu està profundament arrelada en la naturalesa humana. Participar d'un pla de salvació no exclou pas estar immers en les contradiccions pròpies de l'ésser humà. La fe no immunitza del virus de la rivalitat, l'enveja o la gelosia. Tampoc de l'ambició, l'avarícia o la prepotència.

Aquest relat és una invitació a superar actituds maniquees i simplistes. Tot i les rialles de desconfiança de Sara davant

la promesa d'engendrar un fill, les seves entranyes acullen una nova vida, Isaac. Malgrat que Ismael és concebut en una relació extramatrimonial amb una esclava, serà benedicció per a tot un poble. Tots dos són fills de la promesa de Déu, que no s'atura per la fragilitat de l'ésser humà, sinó que la depassa.

Seguir les petjades d'Abraham comporta fer una lectura en clau sagrada de la nostra història; una interpretació que doni cabuda a tots els elements que configuren la nostra identitat. Alguns ens poden escandalitzar, però no fan altra cosa que posar de manifest la inconsistència de la condició humana.

La tristesa de no poder tenir fills, l'angoixa de viatjar com un emigrant que desconeix el seu destí, l'esperança d'arribar a una terra on assentar-se, la joia de ser mare, el patiment derivat dels conflictes de convivència... tot el que és veritablement humà és autènticament cristià.

Josep Otón

(Històries i personatges. Ed. Claret, Barcelona 2009)

RELIGIÓ I COMUNICACIÓ

L'ésser humà és un *homo loquens*

L'ésser humà és *homo loquens*, un ésser que parla o, el que és el mateix, un ésser que es comunica i que sempre, d'una manera o altra, es manté (o s'hauria de mantenir) en l'alternança dialogal *locutor-interlocutor*. La paraula humana, però, no és un tot monolític que s'expressa en un sol registre, sinó que, al contrari, es tracta d'una realitat polifònica, que té variats i complementaris registres i modulacions que operen al mateix temps en el camp dels explícits i dels implícits.

La temàtica entorn de la *narració* posseeix una importància excepcional per a la comunicació ja que és una peça fonamental, tant per als processos de construcció de la identitat individual i col·lectiva com per al manteniment i la recreació d'una determinada tradició religiosa o cultural.

En la vida quotidiana contemporània, com no podia ser d'altra manera, també estem rodejats de veritables allaus de narratives de tota mena: els diaris, les novel·les, el cinema, les cures psicoanalítiques, els relats que fem de les nostres experiències quotidianes en el cercle familiar o d'amistat, els rumors, el teatre i, molt especialment, la televisió. Ha estat posat en relleu que, en l'actualitat, en la propaganda, la religió, la política i l'esport l'art de *narrar històries* es troba en el cor mateix d'una gran majoria d'estratègies comunicatives (que valoren molt les *emocions*).

L'exercici del narrador tendeix a crear una atmosfera comuna, unes complicitats experiències, un circuit amorós pregunta-resposta entre ell mateix i els qui l'escolten. Segons el nostre parer, tant la crisi religiosa actual com l'ingent fracàs escolar dels nostres dies són una conseqüència, juntament amb la col·laboració d'alguns altres factors, de la dissolució de la narració com a forma comunicativa religiosa i pedagògica per excel·lència.

Luís Duch

(Religió i comunicació, Fragmenta Editorial)

SANTORAL

8. ✚ Diumenge III de Pasqua. Santa Maria, mitjancera de totes les gràcies; Mare de Déu de Pompeia (Roser) i també del Toro, patrona de Menorca, a més d'altres advocacions: Escola Pia, Miracle (Milagros), Salut, etc.; Aparició de l'arcàngel sant Miquel, patró dels radiòlegs i dels radioterapeutes; sant Eladi, bisbe; sant Bonifaci IV, papa; beat Jeremies de Valàquia, rel. caputxí; beat Lluís Rabatà, prev. carmelità; beata Carme del Nen Jesús (González Ramos), rel. fund. Franciscanes dels Sagrats Cors.

9. Dilluns. Sant Gregori de Berrueza, bisbe; sta. Caterina de Bolonya, vg.; sta. Casilda, vg.

10. Dimarts. Sant Joan d'Àvila (1499-1569), prev., apòstol d'Andalusia i patró del clergat secular espanyol; sant Antoni de Florència, bisbe; santa Beatriu, vg.

11. Dimecres. Sant Anastasi (s. III-IV), mr. a Badalona, fill i patró de Lleida; sant Ponç (o

Poni), bisbe, patró dels herbolaris; sant Eudald, mr. venerat a Ripoll (978); sant Felisa, mr.; beat Domènec Iturrate, prev. trinitari basc.

12. Dijous. Sants Nereu i Aquileu (s. III-IV), soldats mrs. a Roma; sant Pançraç (s. III-IV), mr. romà; sant Domènec de La Calzada (Rioja), patró dels enginyers de camins, canals i ports; beat Francesc de Siena, prev. servita.

13. Divendres. Mare de Déu de Fàtima (Portugal); sant Pere Regalat, rel. franciscà; sant Muç o Muci, prev. i mr.; sant Miquel de Garikoitz (†1863), prev. basc, fund. Cong. del Sagrat Cor de Bétharam; santa Maria-Dominica Mazzarello, vg., fund. Salesianes (FMA 1872).

14. Dissabte. Sant Maties o Macià, apòstol afegit (Ac 1,15-26); santa Gemma Galgani, vg. seglar; sant Pasqual I, papa.

EDUCAR

¡Educación para todos!

La educación, que antaño se limitaba a una minoría y estaba vedada a la mayoría de ciudadanos, ahora es para todos. Los ciudadanos debemos estar orgullosos de la enseñanza obligatoria, así como de otros hitos del Estado del bienestar, como las pensiones de jubilación, las prestaciones de la Seguridad Social o las ayudas al desempleo, debido al avance social que representan. Sin embargo, en el campo educativo se han colado unas situaciones antipedagógicas, camufladas entre los proyectos bienpensantes de la institución docente.

Todos debemos tener las mismas oportunidades educativas. Es nuestro derecho irrenunciable. Pero ¿somos todos iguales? Ante las leyes y la justicia, es obvio que sí; pero, si hablamos de luces intelectuales, resulta evidente que no todos tenemos las mismas.

Estoy totalmente de acuerdo con que la escuela tiene que ponerse a la altura de los alumnos más necesitados, es decir, de aquellos que sufren mayores limitaciones para el aprendizaje, estableciendo las ayudas que precisen (clases complementarias, programas específicos, adaptación curricular o tratamientos psicopedagógicos), pero sin que ello condicione bajar el listón general de las exigencias estudiantiles hasta niveles tan bajos como para que los alumnos brillantes opten por reducir al mínimo sus capacidades de aprendizaje y se limiten a *ir sobreviviendo* en las aulas, descartando cualquier esfuerzo que implique un mérito añadido.

Es muy triste, pero me lo encuentro en la consulta. Se trata de chicos intelectualmente brillantes e incluso superdotados (con cociente intelectual superior a 140) que quieren pasar desapercibidos para el resto de compañeros. ¡Qué manera de desaprovechar a los mejor dotados! Hace siglos, el filósofo Aristóteles opinaba que: «Es injusto tratar de forma desigual a las personas que son iguales, pero también es injusto tratar de forma igual a las personas que son desiguales.»

Dr. Paulino Castells

(Tenemos que educar, Ed. Península. Hem d'educar, Ed. Columna)

ENTREVISTA

ÁNGEL RODRÍGUEZ LUÑO

Fe i política

Arran de la seva participació en la darrera edició de les Jornades de Qüestions Pastorals celebrades a Castella (Premià de Dalt), Mons. Ángel Rodríguez Luño, degà de Teologia de la Pontificia Universitat de la Santa Creu i consultor de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, va analitzar les relacions entre fe i política, seguint els ensenyaments de sant Josepmaria Escrivà sobre aquestes qüestions. El Dr. Rodríguez Luño assegura que la contribució de sant Josepmaria en el camp de la cultura política i la consciència cristiana, «tenint en compte el seu amor profund a la llibertat, el va portar a sintetitzar de manera molt equilibrada el respecte a les opinions dels altres i la coherència amb la pròpia consciència».

Com s'han de notar les conviccions cristianes en l'acció d'un polític catòlic?

D'un catòlic s'espera que faci sempre el que, d'acord amb la seva consciència inspirada pels valors evangèlics, és millor per al seu propi país. Ha de promoure valors substancials com la llibertat, la vida, la justícia, el matrimoni entre home i dona, la família... A partir d'aquests valors substancials en segueixen d'altres referits a l'estructura política de la societat.

Quina postura ha de guardar la jerarquia de l'Església davant les diferents iniciatives legislatives dels governs?

La Constitució *Gaudium et spes*, en el n. 76, i el cànon 747, 2 del Codi de dret canònic diuen clarament que la predicació de l'Evangelí per part de l'Església comporta el deure dels pastors de pronunciar judicis morals, també en matèries referents a l'ordre social, sempre que ho requereixin els drets fonamentals de la persona o la salvació de les ànimes.

Davant els qui sostenen que la visió transcendent de la persona és inadmissible en l'espai públic, què diria?

Em sembla que ningú no pot arrogar-se la facultat de dir què és admissible i què no ho és en l'espai públic. L'espai públic és un espai lliure en què els catòlics poden dir, exactament igual que els ciutadans no catòlics, el que en consciència considerin que és d'interès per a la col·lectivitat. El valor del que cadascú diu es mesurarà segons els arguments i els motius adduïts: quan no es comparteix una opinió, s'exposen argumentalment i serena les raons del desacord, sense intentar excloure dictatorialment del debat públic els que pensen d'una altra manera.

Òscar Bardají i Martín

Formació sobre el celibat sacerdotal

El P. Feliu parlant als assistents

Els seminaristes del Seminari Major Interdiocesà realitzen des del dia 12 d'abril i fins al proper dia 10 de maig, unes jornades formatives sobre la virtut de la castedat i la preparació per al celibat sacerdotal, a la seu mateixa del Seminari a Barcelona. Són a càrrec del P. Josep M. Feliu jesuïta català, professor de Moral i de Dret Canònic i director espiritual al Seminari Major de Bombay (Índia). Aquesta és una formació que s'imparteix després del curs intensiu dels professors Fernando del Castillo y Nieves Tomillo, de la Fundación Solidaridad Humana, sobre psicologia i afectivitat, que es va fer unes setmanes abans.

Restauració de Sant Pere de la Portella

El Vicari General d'Urgell, Mn. Josep Maria Mauri, presidí el passat 3 d'abril, a l'església de Sant Pere de la Portella (El Segrià) l'Eucaristia d'acció de gràcies per les obres de restauració en curs del temple parroquial, ja molt avançades i que es preveu que s'enllesteixin molt probablement després de Pasqua. Va concelebrar el Rector de la Parròquia, Mn. Josep Maria Tarragó, i hi assistiren molts veïns de la localitat, encapçalats per l'Alcalde, Il·lm. Sr. Jaume Casamajó, i altres membres del consistori. Les obres de restauració dutes a terme han permès renovar completament la teulada de l'església, així com reforçar i consolidar l'estructura de l'edifici.

Trobada diocesana d'escolans a Aina

El dissabte dia 2 d'abril va tenir lloc la XXIII Trobada diocesana d'escolans del Bisbat d'Urgell. Quaranta nois i noies de les parròquies d'Andorra i la Seu d'Urgell es van trobar en una jornada festiva a Aina (Canillo - Principat d'Andorra) acompanyats pels seminaristes del nostre bisbat.

La trobada va començar amb uns jocs de presentació per conèixer els nens i nenes que ajuden a les misses dels caps de setmana. Després de cantar uns cants, van veure un vídeo i Mn. Ignasi Navarri, rector del Seminari d'Urgell, els va adreçar una reflexió amb motiu del lema del dia del Seminari d'enguany: *Els sacerdots, do de Déu per al món*. Els seminaristes també van tenir oportunitat de parlar i donar testimoni de la seva vocació.

Després d'un bon dinar i un partit de futbol, la trobada va continuar amb una marxa a peu fins al santuari de la Mare de Déu de Meritxell. Durant el camí hi va haver estones de silenci, de pregària i de gaudir del medi natural que ofereix Andorra.

Un cop al Santuari, van adreçar la seva pregària a la Mare de Déu de Meritxell perquè perseverin en la seva tasca de servei a la celebració de l'Eucaristia.

La trobada d'escolans és un bon moment per recordar la importància de l'escolà a les celebracions litúrgiques. Des del Seminari volem convidar i animar molts nens que segueixin Jesús des del servei a l'altar.

Els escolans a l'exterior de l'Aina

Mons. Vives assisteix a la inauguració de la restauració del Castell del Rei-La Suda a Lleida, on es van signar els Pariatges d'Andorra l'any 1278

Mons. Joan-Enric Vives va presidir l'acte d'inauguració del Castell del Rei-La Suda, convocat per l'Alcalde i President del Consorci de la Seu Vella, Àngel Ros, i el Conseller de Cultura de la Generalitat, Ferran Mascarell, que es va dur a terme el diumenge 17 d'abril a Lleida. També hi van ser presents el Cap de Govern d'Andorra, Jaume Bartumeu i el Síndic de la Vall d'Aran, Francesc Boya.

L'acte es va realitzar amb motiu de la recuperació arquitectònica d'aquest simbòlic espai i de la seva obertura al públic. Van acompanyar Mons. Vives el Vicari General i Delegat de Patri-

moni Mn. Josep M. Mauri, el Secretari i Cap de Gabinet Mn. Cinto Busquet.

L'edifici del Castell del Rei-La Suda està situat a la roca Sobirana, el punt més alt de la ciutat, al turó de la Seu Vella i ha acollit moments històrics de l'esdevenidor de Catalunya i d'Andorra: allà, es van signar el 1278, sota els auspicis de Pere el Gran els Pariatges d'Andorra, que van permetre la creació del que avui és l'Estat andorrà, entre el Bisbe d'Urgell, Pere d'Urtx i el Comte de Foix, Roger Bernat III. També va acollir la coronació de Jaume I, l'acord de casament de Ramon Berenguer IV i Peronella d'Aragó, i els drets de la Querimònia de la Vall d'Aran.

L'Arquebisbe d'Urgell va cloure els parlaments de les autoritats apuntant que el Castell era un «bressol per a la pàtria andorrana», que la signatura dels Pariatges ens recorden que quan el poder civil i l'Església s'uneixen, permeten acords que fan una realitat millor: en aquest cas, un tractat de pau. «Som uns pobles units i uns pobles que s'estimen», va dir referint-se a Catalunya i a Andorra.

Preparació de la JMJ a Urgell

En la preparació de la Jornada Mundial de Joventut, s'han començat a dur a terme les primeres trobades de voluntaris joves per donar suport a l'acolliment de més de 2.000 joves al Bisbat d'Urgell, una part molt important, uns 900, al Principat d'Andorra.

A més, s'han començat a posar en marxa portals a la xarxa d'informació. A Andorra, jmj2011@andorra.ad o bé en el perfil de facebook http://www.facebook.com/home.php?sk=group_200124390021063.

Cada tres anys el Papa, a través de la diòcesi organitzadora, convoca els joves de tot el món a un encontre internacional. Fa tres anys es va organitzar a Sidney. Altres diòcesis i altres ciutats han organitzat l'esdeveniment (Roma 1984, 1985 i 2000, Buenos Aires 1987, Santiago 1989, Czesochova 1991, Denver 1993, Manila 1995, París 1997, Toronto 2002, Colònia 2005).

Enguany es durà a terme a Madrid la segona quinzena d'agost i els dies abans, Urgell es convertirà en Bisbat acollidor de grups de joves d'arreu del món.

Visita pastoral de Mons. Vives a l'escola La Salle

Mons. Joan-Enric Vives va visitar el dimarts 22 de març, l'escola dels Germans de La Salle a la Seu d'Urgell, on cursen estudis uns 800 alumnes de diferents edats i cicles. Mons. Vives va ser rebut pel Germà Cesc, i ha estat presentat a Lluís Biosca, Director del Centre. Amb ells va iniciar un recorregut per les aules d'ESO i va poder mantenir una trobada de treball amb els professors de l'escola. Posteriorment va dinar amb la comunitat de salesians que regenta el Centre i el Director. També va mantenir una trobada privada de germanor amb els religiosos.

Mons. Vives saluda els alumnes de La Salle

LA PLETA

La pàgina més bonica de l'Evangeli...

Molts en veure aquest títol m'haureu volgut encasellar. Però jo no em deixo encasellar ni per dogmatismes religiosos ni per dogmatismes agnòstics, perquè els dos queden empobrits. Jo crec que tot lo d'aquest món és símbol d'una realitat extramundana. Que tot desig humà demana eternitat. I la creença en l'eternitat no és vertadera si no creiem en aquesta vida. Per això dic que la pàgina més bonica de l'Evangeli és Pasqua perquè engloba el passat, el present i el futur, com una promesa de vida nova.

Però com parlar de la Pasqua? Com posar paraules a un trocet de cel que ha entrat en la nostra terra? Els testimonis primers de la resurrecció de Jesús es van trobar amb un problema de llenguatge. Com parlar del fet de la seva resurrecció? Ningú no ho va veure. Els Evangelis són relats que ens conten el que van viure els primers deixebles. Per això, per contar al món l'experiència que estaven vivint amb Jesús, després de la seva mort, van utilitzar un llenguatge simbòlic, fet de metàfores. Per exemple, la paraula «resurrecció» significa «despertar» d'un somni, del somni de la mort.

Ens hem parat a contrastar la tristesa d'aquella nit fosca i llarga del divendres sant? Ens hem parat a contrastar el silenci del dissabte, fruit del desensic i

desengany de que tot s'havia acabat? Ens hem parat a contrastar-ho tot amb l'esclat d'alegria i d'entusiasme d'aquell matí radiant del diumenge, el primer diumenge, el diumenge dels diumenges, en que les veus exultants de l'anunci de Maria Magdalena, de Pere, dels deixebles d'Emaús s'han enllaçat amb l'experiència de tantes festes de la nostra vida fent que les visquéssim com les pàgines més glorioses de l'Evangeli?

Penso que tots, d'alguna manera, hem gaudit d'aquests moments de plenitud. Recordo el dia de la meua ordenació sacerdotal. Aixecar-me al matí, obrir la finestra que donava al pati, encerclat de rosers. Era el mes de juny. L'olor de roses omplia l'ambient de perfum, mentre se sentia pels patis un murmuri de veus conegudes que havien vingut per mi, a la festa. Eren els pares, germans, oncles... Quina alegria més fonda! Després de 55 anys, encara la sento.

Pasqua és un esdeveniment real. Però quedar-nos només en el fet de la resurrecció de Jesús, és pobre. Esperar retrobar-nos al cel, després de morir, és pobre, també. Per creure allò, ens hem de sentir tocats, ja ara.

I no puc cloure aquesta pàgina de l'Evangeli només amb la joia que m'ofereix la contemplació del Crist pasqual sense admirar la bellesa del Crist còsmic en

la vida que m'envolta. Jesús no ens ha deixat proves, però ens ha deixat rastres: Els prats ressecs en temps d'hivern, ara estrenen color. Els arbres, tant temps despullats, ara es mouen tot dansant a l'impuls del vent. L'oreneta que havia emigrat, ara torna per fer el seu niu. Les gemes de la parra adornada, ara exploten amb força, empeses per la saba.

Aquesta és l'Escola de la vida a la qual tots tenim accés, si ens mantenim desperts. Ja el poeta, en el salm 64, descriu les criatures tal com ell les veu i ho viu interiorment:

«Aclama joiós l'hervei de l'estepa,
s'engalanan els turons, les prades es vesteixen
de ramats,
les valls cobertes de blat, aclamen joioses
i canten.»

Per què no unir-nos a aquest cant, entrelaçant les nostres veus amb les d'elles?

El llenguatge del símbol no segueix la lògica. Primer, contempla, admira, i després, comprèn.

L'esclat de la natura, com la Pasqua de Jesús, em recorda que l'arbre que no és regat per la saba nova, mor. Sabrem aplicar-ho a la crisi que estem vivint?

Mn. Joan Escalles